

הספדים

העיתונאי רינו צרור, בן דוד של אביה של שירה ז"ל, אבי איילון:

אדר מלבישה לי על היד צמיד כתום. "שמש בעולם שכולו סתיו", כתוב עליו, "לזכר עמית להב ושירה איילון". שמש בעולם שכולו סתיו זו שורה של טונה ורביד פלוטניק מתוך 'עולם משוגע'. שירה אהבה אותם הכי. ועמית להב היא החברה. בית הקברות ראשון לציון. הוא עדיין מפוצץ, מאז השבוע השני של אוקטובר, כל החודש, הלוויה אחר הלוויה. עכשיו טקס גילוי מציבה לשירה ז"ל, 30 יום עברו מאז. שירה נרצחה במסיבה ברעים. המילים מתהפכות בתוך עצמן. מסיבה, רעים, רצח. מוסיקה, טבח. אדר היא אחותה הבכורה של שירה. הן דומות. על פניה עצב נורא, חשוף ופצוע. תראה את הפרפר, אמרה לי, וסימנה לכיוונו. לא מעט קוראים כך לשירה, פרפר, כמו פרפר, ראית אותה ראית פרפר, הפרפר הכי יפה שראיתם, שכנפיה ורוד וכתום ולבן וצהוב עם סגלגל מפתיע, חירות של פרפר, עדינות של משק כנפי הפרפר, תראו את התצלום, תבינו את כל מה שהמילים לא יודעות לספר. הבטתי לכיוון שסימנה. יש פרפר גם על המציבה. ולרגע היה נדמה שפרפרים מחוללים סביב. אדר מחזיקה באבי, אבי מחזיק בריבה, רעייתו, ריבה מחזיקה בסתיו, בתה. היו שלוש אחיות. נותרו שתיים. ריבה עוד קצת חוששת שבית הקברות הזה חנוק מדי עבור שירה, אולי היה עדיף מקום פתוח יותר, היא רצתה אוויר. הבטתי בדאגת האם הזו ונפשי ביקשה לברוח מן הגוף. "אני מסתובב בבית", אבי אומר בקול חנוק, "רואה את התמונה שלך ומוריד את העיניים מבושה". הוא מספר לבתו, משתתק, אחר כך לוחש "אני מתבייש שלא ידעתי להציל אותך", הוא לוחש, "אולי לא הייתי אמיץ מספיק". הוא נחנק עם המילים, גם אנחנו, אשמת השורדים, ולרגע היינו כולנו משוגעים. הבטתי באבי, בן דוד יקר מפז. אמו ואמי אחיות, לביאות, אם היו כאן עכשיו היו גוזרות את השמים, ותופסות בחולצתו השחורה של רה"מ בפתח ביתו. הוא מאופק מאוד. קרוע ומאופק, לפי שעה, חושב ששנאת האחים, השנאה בינינו, ימין ושמאל, פתחה את השער לחמס ולטבח. אשמת הציבור, אשמנו אנחנו, הוא דופק על חזו ועל החזה כולנו, ומוסיף ונועל "ועכשיו, בתוך הצער הזה, אנחנו נידונים לחזור לשפיות". כלומר, לתקן..